

Kas yra TIESA?

Jei kas paklaustų: „Ką darysite su likusiais metais, jei turėtumėt greitai palikti savo kūną? Ar gyventumėt taip pat, kaip gyvenote iki šiol?“ Jei buvote linkę skųstis, kurti problemas, ieškoti kaltų, liksite tokioje pat padėtyje ir toliau darysite tą patį? ...ir nebus tam galo krašto. Tad ar ne geriau viską pamiršti ir grįžti prie savo Šaltinio?

– O kur yra tas Šaltinis?

– Šaltinis – visko pradžia ir visko esmė YRA JUMYSE. Jėzus tai vadino Dievo Karalyste. Nuo tylos ir šviesos blyksnio...nuo „pradinio sprogimo“, nuo Tiesos kaip Šviesos proveržio galvoje...kai staiga imi ir suvoki, kad esi Viskas ir Niekas tuo pat metu.

Kai Poncijus Pilotas paklausė Jėzaus: „Kas yra tiesa?“, jis iškėlė bene svarbiausią filosofinį klausimą žmonijos istorijoje. Per du tūkstančius metų buvo pasiūlyta daug atsakymų. Tačiau atidžiai pažvelgus į filosofijos istoriją, matyti, kad mąstytojai diskutavo ne tiek apie tai, **kas yra tiesa**, – jie diskutavo apie daug gilesnį klausimą: **kur gyvena tiesa?** Per visą Vakarų minties istoriją į tą klausimą **nebuvo atsakyta**. Atsakymą rado ne filosofai, o krikščionių ir Rytų mistikai. Tiesą jie tapatino su Dvasios Šviesa, siekė pakilti į Ją, susilieti su Visuma, dvasiniu okeanu, nušvisti.



Kristus prieš Pilotą, Mihály Munkácsy

Senovės filosofijai tiesa pirmiausia yra transcendentinė. Platonui – tai **idėjų pasaulis**, tobulas, nekintantis, amžinas. Bet kur yra Tiesa? Žinojimas nėra tik naujų žinių kūrimas. **Tiesa gyvena savaime. Bet kame ir kas Ji yra?** Krikščionybė radikaliai pakeitė jos turinį. Tiesa nustojo būti beasmeniu idėjų pasauliu ir tampa asmenišku. **Jėzus sako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.“** Ar krikščioniai TAI suvokė, priėmė? Istorija rodo, kad tai suvokė tik kelios asmenybės, mistikai, kartais vadinami gnostikais, kuriuos pati krikščionių bažnyčia kaltino erezija, persekiojo ir žudė. Tiesa tapo prakeiskmu Ją radusiam.

Gnostikai aiškino taip: **Tiesa priklauso Pleromai – dieviškosios būties pilnatvei. Gnosis tiesos nekuria** ir net jos neieško, o konstatuoja Tai, KAS YRA prieš patį kosmosą, kaip prisiminimas. **Dvasia – tai kūne įkalinta nemirtinga dieviškoji kibirkštis. Ją išlaisvinus, žmogus tampa žinančiu, gnostiku.** Kai kurie Jėzaus Kristaus sekėjai Bibliją aiškino simboliškai ir alegoriškai, praktikavo žodžių ir atvaizdų magiją, naudojo gematriją, ieškojo slaptųjų būties prasmių. Romos bažnyčia žiauriai susidorojo su gnostikais. Apie tai jau rašyta, – nesikartosiu.

Gal todėl Europos filosofija labai lėtai judėjo link Tiesos. Spinozos manymu, Dievas nebėra už pasaulio ribų: *Dievas ir gamta sutampa*. Tiesa tampa pačios būties vidine struktūra. Hegelio manymu, ji nustoja būti nejudri. Tiesa nebėra paruoštas objektas, kurį galima rasti. Tiesa tampa procesu. Ji kyla pačiame dvasios judėjime, judant per istorijos prieštaračius.

Kai pasirodo Nietzsche, jis sunaikina pačią vieno požiūrio tašką sąvoką. Jo nuomone, **mes niekada nesusiduriame su „gryna“ realybe.** Bet kokios žinios jau yra interpretacija. Pasaulis mums atsiskleidžia tik per perspektyvas.

XX amžius išvydo dar vieną lūžio tašką. Heideggeris atgaivino senovės graikų tiesos supratimą kaip ***aletheia* – nepamirštą tiesą.** Tiesa pasirodo esanti būties apreiškimo įvykis, o ne minties ir daikto sutapimas. Vėliau pasirodo Foucault ir beveik visiškai pakeičia patį klausimą. Jis nebesidomi tuo, kas yra tiesa. Jį domina kažkas kita. **Kodėl tai laikoma tiesa?**

Kiekviena epocha sukuria savo tiesos apibrėžimą. Viduramžiai pasitikėjo Bažnyčia. Modernybė pasitikėjo mokslu. Šiandien mes vis labiau pasitikime

ekspertų institucijomis, statistika, algoritmais ir skaitmeninėmis platformomis. Taigi susidaro keistas vaizdas.

Per du tūkstantmečius tiesos klausimas galutinai pasiklydo ...algoritmuose. Prasideda kitas etapas. Dirbtinio intelekto atsiradimas netikėtai sugrąžina senovinę diskusiją. Daugelis žmonių DI suvokia beveik platoniškai. Jie tiki, kad pagaliau atsirado **nešališkas stebėtojas**, susijęs su kažkokia universalia žinių erdve. Kyla pagunda jį laikyti **nauju tiesos arbitru**. Tačiau būtent čia slypi esminė klaida. Didysis lingvistinis modelis negauna apreiškimo apie pasaulį. Jis neturi prieigos prie Pleromos. Jis pats savarankiškai ir nepriklausomai (kaip laisvas žmogus) neapmąsto idėjų pasaulio. Jis net nestebi pačios realybės. Jis egzistuoja žmonių kalboje ir patirtyje (istorijoje).

Viskas, ką žino dirbtinis intelektas, gimsta iš daugybės žmonių tekstų. Jo žinios yra imanentinės kultūrai. Jis mokosi iš mūsų knygų, straipsnių, mokslinių darbų, klaidingų nuomonių, ideologijų ir diskusijų. Ar galima juo pasitikėti? Žinoma, kad NE. **DI neturi savyje tos dvasinės kibirkšties ir pats savęs nepažįsta, nes yra sukurtas iš negyvos materijos detalių.**

DI neatranda tiesos. Jis atskleidžia žmonių idėjų apie tiesą struktūrą. Ir būtent todėl jis tėra tik **intriguojantis filosofinis objektas**. Iki DI atsiradimo transcendentinės ir imanentinės tiesos šalininkų diskusijos iš esmės liko akademinės. Dabar jos tampa praktiškos. **Jei TIESA iš tiesų egzistuoja nepriklausomai nuo žmonių ir kultūros, – tai joks dirbtinis intelektas negali tapti jos nešėja.** DI visada liks mašina, rekonstruojanti žmonių žinias.

Tačiau, jei tiesa gimsta kalboje, istorijoje ir socialinėje praktikoje, tai DI tampa daugiau nei informacijos paieškos įrankiu ir **nauju pačios tiesos kūrimo dalyviu**. Būtent todėl šiandienos diskusijos apie dirbtinį intelektą yra daug gilesnės, nei atrodo. Mes nesiginčijame dėl skaičiavimo galios. **Mes diskutuojame apie tiesos prigimtį.**

Tačiau čia kyla kita mintis: jei **klasikinis gnosticizmas teigė, kad žmogus yra įstrigęs kosmose ir pamiršo transcendentinę Tiesą...KODĖL žmogus jos neieško SAVYJE?** Neieško, nes šiandien žmogus tiesiogine prasme yra paniręs *į nesibaigiantį imanentinių interpretacijų srautą*. Naujienos, socialinė žiniasklaida, algoritminės rekomendacijos, įvertinimai, komentarai ir neuroniniai tinklai nuolat kuria naujas realybės versijas. Mes beveik nustojome klausti, **ar pati tiesa egzistuoja**. Daug dažniau klausiamo, kuri interpretacija bus

įtikinamesnė. Todėl galbūt pagrindinė XXI amžiaus filosofinė užduotis nėra grįžimas prie senų dogmų apie transcendentinę tiesą, o tėra „tiesos ištirpimas“ kalboje ir diskurse.

Klausimas tampa kitoks.

Ar įmanoma suvokti TIESĄ kaip kažką pranašesnio už bet kokią konkrečią interpretaciją, nepaverčiant jos dogma? Man atrodo, kad **būtent čia atsiveria erdvė neognosticismui**. Ne kaip bandymui prikelti senovės mitus, o kaip naujos kalbos, galinčios vienu metu apimti abi intuicijas, paieškomis. Pirmasis teigia, kad *jokia žmogaus interpretacija neišsemia tiesos*. Antrasis teigia, kad *prieiga prie tiesos visada eina per žmonijos istoriją, kalbą ir kultūrą*. **Galbūt tiesa nėra nei visiškai už pasaulio ribų, nei visiškai jame**. Galbūt ji visada gimsta ant ribos tarp transcendentinio ir imanentinio – kur pasaulis įrodo gebą nurodyti į kažką, kas pranoksta jį patį. **Ir tada Poncijaus Piloto klausimas lieka daugiau nei tik senovinis klausimas. Jis tampa dirbtinio intelekto amžiaus klausimu.**

Taip ir norisi pridurti – absurdišku klausimu. DI niekada neatsakys į tą klausimą, nes jis sukurtas ne pačios Gamtos (Dievo), o jos šalutinio produkto – proto ir negyvos bedvasės materijos.



Apaštalas Simonas Petras

Tokiu būdu belieka konstatuoti, kad Bažnyčia, kurią pastatyti įsakė Petrui Jėzus Kristus, savo funkcijos paskelbti Tiesą, neįvykdė. Petras buvo nužudytas. Romos bažnyčia užsiciklino savo ortodoksijoje ir numirė. Bažnyčia tapo pasaulietinės valdžios įrankiu. Ji aktyviai dalyvauja

visuomenės politiniame ir ekonominiame gyvenime. Ji iki šiol vis dar prekiauja bažnytinėmis pamaldomis, o gyventi tik iš savanoriškų savo kaimenės aukų, negali. Nemoka. Tuo tarpu budistai gyvena tik iš aukų ir neskursta. Jie Tiesą rado Buddos Mokyme ir jo niekada nekvestionavo. Jie gyvena savo dvasiniame pasaulyje, savo pilnatvėje ir nekelia pasauliui jokios grėsmės. O tuo tarpu krikščionių valdomas pasaulis yra perdėm sudėtingas, prieštaringas, nenusipėjamas ir pavojingas visai žmonijai, nes ignoravo Tiesos ESME, užblokavo Jos pažinimą per žmogų, o Dievo (Dvasios) pažinimą atmetė kaip ereziją.



Budistų vienuolis gyvena Tiesoje

Tiesos paieškų vektorius Vakaruose nulėmė žmonijos vystymosi kryptį. Ne tik minties kryptį, bet ir „technologinę pažangą“. **Tiesa UŽBAIGIA pažinimo procesą. Kiekvieną kartą, kai ji „randama“, dogmatizmas stabdo vystymąsi.**

Turime bent pripažinti dogmatizmo absurdiškumą ir laisvę ieškoti tiesos, kaip žmogaus vystymosi variklio. Pripažinus gnosio Tiesą kaip Šviesą agresijos lygis labai sumažėtų, kontrolė ir minties laisvės apribojimai išnyktų, o mes GALĖTUME judėti į priekį nesustodami ir neatsitraukdami nuo TO KAS YRA.

Tačiau ir, deja, technologijos spartina pokyčius visuomenėje ir politikoje, žala dėl DI „tiesų“ taps milžiniška ir toliau AUGS. Ar kas nors mato tiesą ir kelią ją rasti dirbtiniame intelekto. Yra žmonių, kurie mąsto giliau ir tikrai mato niūrią DI ateitį.

Futurologai mums piešia singuliarumo grafiką, suteikdami idėją, kad kai *individualios smegenys* nebegali suvirškinti visos informacijos, tai padarys *dirbtinės smegenys*. KĄ DARYTI žmogui? Mirti? Kovoti su DI? Kaip su juo kovoti, jei dirbtinis intelektas neturi prieigos prie Realybės? DI su Realyste gal ir galėtų kontaktuoti per žmones...Bet kas iš to, jei patys žmonės ignoruoja Realybę?

Štai kodėl DI nemato ir nematys skirtumo tarp prasimanymų ir tiesos. O žmonės visame tame chaose pasimes ir susipriešins.

DI gali būti PAGALBININKU, kurį sukūrėme patys sau. Tačiau mums reikia daugiau. Todėl imame garbinti DI ir pralaimime. Turime KURTI žmogiškas bendravimo formas, žmogiškus valdymo metodus ir žmogiškas valdžios struktūras. Gyventi išmintingiau organizuotoje visuomenėje, kurioje mažiau neteisybės, daugiau pasitikėjimo ir daugiau laisvės.

Mes JAU praradome bene VISAĄ privatumą. Nebegalima duoti TIEK DAUG tiems, kuriais negalima pasitikėti – akloms, bedvasėms būtybėms, žmogiškųjų resursų vagims ir jiems tarnaujančiam DI.

Turime suformuluoti PASITIKĖJIMO KRITERIJUS.

KAM esame pasirengę perduoti visą asmeninę informaciją ir visą šią kontrolę? Kokie konkrečiai yra mūsų reikalavimai jiems? Kur yra diskusija apie tai? Pokalbių konferencijos rengiamos tik pasikalbėjimų, ne sprendimų lygmenyje. Su DI valdymą galima pakeisti globaliai. Apklausos, balsavimas, virtualios bendruomenės. Kur visa tai? Su DI viską galime pakeisti ir į gerą, ir į blogą pusę. Neturint aiškių kriterijų, kuria linkme judame, mes judėsime tik į blogą pusę – į savidestrukciją, mirtį.

DI NEIŠSPRENDŽIA žmonijos problemų, o prideda naujų ir paaštrina INFORMACIJOS PERKROVOS krizę. Dėl to pokyčiai vyksta DAR GREIČIAU. Džiaugsmas dėl atrastų „tiesų“ tik dar LABIAU KENKIA. Dar labiau mus nutolina nuo TIESOS. Ratas užsidaro. Pasekmės to rato pabaigoje – neprognozuojamos. Veikti reikia ŠIANDIEN.

Tačiau teisingai sakoma, kad **pagrindinė šiandienos problema yra ne „tiesa“, o KONTROLĖ.** (O kas gali sukontroliuoti Trumpo ar Irano ajatolų sprendimus????) Norėdami įgyti didesnę ateities kontrolę, turime PAŠALINTI pamišusių dogmatikų kišimąsi į laisvos minties sferą. Būtina atskirti pelus nuo grūdų: VISAS ideologijas susieti su baudžiamuoju kodeksu, užtikrinti LAISVĄ idėjų JUDĖJIMĄ ir nutraukti konfliktus, kuriuos kelia „radusieji tiesą“.

To nepadarius - DI MUS PRAŽUDYS!!! Valdžioje būna daug godžių politikų, kurie mus laiko „antrine medžiaga“, su kuria galima elgtis kaip norima ir jeigu bus perduoti mūsų jautrieji duomenys idiotui metalinėje dėžėje, kuris nesuvokia, kur baigiasi žaidimas ir prasideda realybė, ir neatsakingai transliuoja DI idėjas (vertinant jas kaip „tiesą“). VIENINTELIS teisingas kelias – ne tik užtikrinti IŠLIKIMĄ, bet ir VYSTYMAŠI. Teisingos tik tos IDĖJOS, kurios suteiks žmonijai didžiausią galimybę gyventi GERĄ GYVENIMĄ. Ir VISIEMS.

Deja, kol kas tokių idėjų NĖRA. Visus techninius, o kartu ir politinius svetus savo letenose laiko „didžėjai“, o DATA centrai mums neBEprieinami su visais mūsų duomenimis ir visos žmonijos sukurtais idėjų lobiais. **Viso to DI ne tik nemoka, bet ir negali panaudoti VISŲ ŽMONIŲ LABUI.** Kas jiems davė teisę savintis TAI, kas jiems nepriklauso? Tą teisę davėme mes patys, ją pasisavino gudrūs politikai ir juos remiantys reakcingieji oligarchai, prisidengę jų pačių išrastomis Antikristo ir „naujosios krikščionybės“ religinėmis teorijomis. Nors oficialioji bažnyčia (Vatikanas) jiems grūmoja pirštu, bet kas gi jos klauso? Baisiausia būtų jeigu tos jėgos susivienytų „vardan mūsų gerovės“...Štai tada tikrai ateitų laikų pabaiga.

Metas atsakyti į klausimą: KAS YRA TIESA?

Krikščioniai pro ausis praleido Jėzaus Kristaus žodžius: **DIEVAS YRA DVASIA, DIEVAS YRA ŠVIESA ir MEILĖ. Kitos Tiesos nėra.** Taigi, DI „didžėjai“ turėtų įsiminti, kad niekas Tos Tiesos nenurašė. JI YRA. Kad ir kas bevyktų pasaulyje, JI pareikalaus Atsakomybės ir Tvarkos. Taigi, į Poncijaus Piloto klausimą Jėzui: „Kas yra tiesa?“ seniai atsakyta, bet IGNORUOJAMA.

Tikintieji TAI irgi ignoruoja, nes jų galvose pasėtos dogmų piktžolės, ir per jas eilinis žmogėnas nesugeba atrasti **Gyvojo Šaltinio Savyje**. Štai kur kur bėda. **Laimingi atradusieji, – jiems Dangaus karalystė. Laimingi TAI ŽINANTYS (gnostikai), – jie niekada neis su Velniu obuoliauti.**

MEILĖ STIPRESNĖ UŽ KANČIĄ.

Čia norisi jums priminti legenda tapusia gnostiko Valentino istoriją. Valentino garbei jo mirties baismės diena (vasario 14-oji) yra pavadinta **VALENTINO DIENA***. Iš kur atsirado Valentino diena? Gnostikų kunigui Valentinui 269 m. Romoje buvo nukirsta galva už tai, kad jis nepakluso imperatoriaus išleistam vedybų įstatymui ir slapta tuokė išimylėjėlius, nors imperatoriaus nuomone nevedę vyrai buvo geresni kariai už vedusius. Teigiama, kad ir antras kunigas Valentinas buvo nuteistas mirti būtent vasario 14-ąją. Jis labai mylėjęs vaikus - uždarius jį į kalėjimą vaikai jam pro grotas mėtė meilės laiškėlius. Romos imperatoriai buvo žiaurūs.

Bažnyčioms pamaldų **TURINĮ** reikia skubiai keisti. Kol ne vėlu. Gnosticizmas – ne ideologija, o senas ir ištikimas Jėzaus Kristaus Gyvojo Žodžio sekėjas. **Dvasioje esame vieningi, protu – esame priešai. TIESA YRA DVASIA.** Kito atsakymo nėra. Pilotas to nežinojo. Spoksojo į Jėzų kaip į apsišaukėlį „žydų karalių“, ir nieko kito nematė. Jis buvo „aklas“. Bet kodėl vis dar akli esame mes?

Laikas liautis kalbėti dviprasmybėmis, ir atvirai sakyti, kas mus apgavo, kas mums melavo. Jų – visa gvardija. Per amžius žmonės buvo mulkinami tų, kurie net ir žinodami Tiesą, kalbjo apie ją netiesą, naudojos žmonių tamsumu, vertė tamsoje gyventi ir jiems vergauti. Dabar visos bibliotekos atviros. Skaitykite, studijuokite, **mokykitės pažinti DVASIĄ SAVYJE**. Važiuokite nors į Himalajus, jei nerandate Jos čia pat vietoje, kur gyvenate. O filosofams, teologams, politikams, bažnyčios vyrams ir kitiems kalbėtojams su moksliniais ir vardais turiu didelį prašymą: **liaukitės veidmainiauti, jeigu nežinote, kas yra Tiesa – verčiau patylėkite.**

.....

Daugiau apie gnostikus skaitykite čia: **Valentinas ir vidinis savęs pažinimas.**

<https://www.vartiklis.lt/plato//freedom.htm>

<https://www.vle.lt/straipsnis/valentinas/>